

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 349/2025
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Ана Јокић Кардаш, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Јован Цвијић“ из Дебрца, коју заступа Александар Ђорђевић, адвокат из ..., ради накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 352/24 од 26.03.2024. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 352/24 од 26.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви П1 11/20 од 28.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу по основу накнаде штете у висини неисплаћене плате за 2 радна сата и 30 минута у периоду од 09.08. до 01.09.2019. године исплати износ од 770,11 динара са затезном каматом од 21.09.2019. године до исплате као и да за тужиоца код надлежних служби на наведени износ уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату накнаде плате преко досуђеног до траженог износа од 39.429,89 динара са затезном каматом од 21.09.2019. године до исплате као и за уплату припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање на наведени износ код надлежних служби. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.180,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев за накнаду трошкова преко досуђеног до траженог износа од 119.922,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка од 2.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 352/24 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви П1 11/20 од 28.04.2023. године у одбијајућем делу тужбеног захтева и

обавезана тужена да тужиоцу поред досуђеног износа разлике плате за период од 09.08.2019. до 01.09.2019. године исплати још износ од 38.659,78 динара са затезном каматом од 21.09.2019. године до исплате, као и да за тужиоца код надлежних служби на наведени износ уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање. Ставом другим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди тако што се тужиоцу поред досуђеног износа накнаде трошкова поступка досуђује још износ од 97.791,90 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу жалба је одбијена, а пресуда у преосталом одбијајућем делу одлуке о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка потврђена. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде у преиначујућем делу тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужене није основана.

Према члану 441. ЗПП предвиђено је да је ревизија увек дозвољена у случају заснивања, престанка и утврђивања радног односа.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, није учињена ни нека друга битна повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом засновао радни однос на одређено време на основу уговора о раду од 28.02.2019. године ради обављања послова наставника ... са 94% радног времена и послова ... са 6% радног времена. У уговору о раду је наведено да се радни однос заснива на одређено време до преузимања запосленог, односно до коначне одлуке о избору кандидата на конкурс, а најкасније до краја школске 2018/2019 године, дакле до 31.08.2019. године. Наведена одредба уговора урађена је фиктивно с обзиром да је прави разлог закључења предметног уговора била замена привремено одсутне запослене због права на коришћење породилског одсуства. Тужена је 06.08.2019. године донела решење којим је тужиоцу престао радни однос закључно са даном 08.08.2019. године. Међутим, наведено решење је тужиоцу уручено тек 13.09.2019. године. Тужилац је поднео жалбу Школском одбору тужене која жалба је одбачена решењем Школског одбора тужене од 08.10.2019. године. Против решења Школског одбора тужене тужилац није подносио жалбу па је решење постало коначно и правноснажно. Тужилац је дана 12.08.2019. године присуствовао седници наставничког већа и учествовао у истој тако што је као записничар водио записник седнице што је био и случај на седници наставничког већа одржаној дана 29.08.2019. године. Седница одржана дана 12.08.2019. године је трајала 30 минута, а седница одржана дана 29.08.2019. године је трајала око 2 часа. Тужена је тужиоцу исплатила плату за период од 01.08.2019. до 08.08.2019. године у нето износу од 10.562,82 динара. Према обрачуну тужене нето плата коју би тужилац остварио код тужене у спорном периоду од 09.08. до 01.09.2019. године износи 39.429,89 динара.

При овако утврђеном чињеничном стању полазећи од одредбе чл. 104, 105. и 106. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 13/17) и одредби чл. 154, 155. и 172. ЗОО првостепени суд је закључио да је тужбени захтев делимично основан а за износ од 770,11 динара који износ је прерачунат сходно времену које је тужилац провео када је присуствовао седницама већа 12.08.2019. и 29.08.2019. године. Првостепени суд је закључио да је тужена тужиоца довела у заблуду, одржавала га у заблуди да је и даље у радном односу код тужене током спорног периода. Како је тужилац присуствовао и учествовао у раду на назначеним седницама то му следује накнада за проведена 2 радна сата и 30 минута на раду у висини од 770,11 динара. Сходно томе, тужилац има право и на уплату припадајућих доприноса за тај износ. У преосталом делу је тужбени захтев одбио као неоснован налазећи да је тужиоцу престао радни однос даном достављања решења. Закључује да тужилац није доказао да је мимо досуђена 2 сата и 30 минута одрадио и остале сате за спорни период.

Другостепени суд није прихватио правну аргументацију првостепеног суда у погледу одбијајућег дела тужбеног захтева тужиоца. Закључио је да сходно члану 185. став 5. Закона о раду запосленом престаје радни однос даном достављања решења осим ако законом није одређен други рок. Тужилац је примљен на рад на одређено време а најдуже до 30.08.2019. године. Међутим, тужиоцу је решење о престанку радног односа уручено тек 13.09.2019. године, при чему је констатовано да тужиоцу престаје радни однос са даном 08.08.2019. године. Стога другостепени суд налази да тужена није могла законито тужиоцу утврдити престанак радног односа пре достављања решења о престанку радног односа на одређено време из чега произлази да је тужилац у спорном периоду од 09.08. до 01.09.2019. године био у радном односу код тужене те да му сагласно одредбама чл. 104. и 105. став 1. Закона о раду припада накнада – зарада за период од 09.08. до 01.09.2019. године у висини која је неспорно утврђена на основу обрачуна који је извршила тужена а са којом се и тужилац сагласио. Сходно томе, преиначио је првостепену пресуду применом одредби чл. 154, 155. и 172. ЗОО и тужиоцу признао и досудио преостали тражени износ од 38.659,78 динара и обавезао тужену да тужиоцу на тај износ уплати припадајуће доприносе.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Према члану 104. став 1. Закона о раду, запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Члан 105. став 1. истог закона је прописао у чему се састоји зарада из члана 104. став 1. истог закона. Правилно је другостепени суд закључио да је тужена тужиоца довела у заблуду и одржавала га у заблуди у погледу даљег трајања радног односа. Тужилац је примљен у радни однос на одређено време за школску 2018/2019 годину, а по закону тај радни однос може трајати до 31.08.2019. године. Тужиоцу је уручено решење о престанку радног односа 13.09.2019. године, а да му је радни однос престао пре тј са даном 08.08.2019. године. Након тога тужилац је учествовао у раду већа и то 12.08.2019. године и 29.08.2019. године. Долазио је на посао а и неприхватљиво је да тужени решење о отказу тужиоцу доставио тек 13.09.2019. године, а да му радни однос престаје са 08.08.2019. године.

Наводи да тужилац није био ангажован на полагањима поправних испита не могу се прихватити као аргумент за усвајање ревизије, јер је то ствар утврђеног

чињеничног стања, а ревизија није дозвољена због непотпуно или погрешно утврђеног чињеничног стања. Остали наводи ревизије не доказују да је погрешно примењено материјално право.

Правилна је и одлука суда о трошковима поступка.

На основу изнетог на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић